

Toprađa Özlem

– Alaca · 29 Mayıs 2017

Bir fanusta hareketsiz kalmak gibi bir şey,
dört duvar arasında yaşa(ma)mak.
Ben yağmur sonrası toprak kokusuna,
öğle sonrası çınar uykusuna,
kuş civıltısına, su şırıltısına alışkırım.

İlham vermez, yüzü soğuk beton yığınları;
kentin bloklarında esir bir şaire.
Bir yumruk oturur boğazıma, nefes alamam.
Ve klavye başı sevdalardan haz alamam,
yarin gözlerinin içine bakıp,
bir gül tutuşturmayınca ipek ellerine.

Selamsız, sabahsız apartman sakinlerinin,
dostlukları da kadim olmaz.
Ketılda kaynayan şebeke suyuna atılmış,
sallama çay gibi tadım olmaz.
Homurdanarak sokaktan geçen motorlar,
kemirir kafatasımı.
İyi günümünden geçtim,
kimseler duymaz yasımı.

Dokunmadan duramam çiçeğe, yaprađa,
İnsanoğlu ölünce dahi yaslanır toprağa.
Velhasıl, apartman hayatı bana göre değil canlar!
Beni ancak, üstü başı çamur kır çocukları ile
Yorgun, çilekeş bahçıvanlar anlar.
Ben, toprağın oğluyum...

29.05.2017

Muhittin Alaca